

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

ze skargi G. G. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnych wyroków Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 lipca 2010 r.,
sygn. akt VI C [...] i Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 maja 2011 r.,
sygn. akt VI ACa [...], wydanych w sprawie
z powództwa G. G.
przeciwko A. G.
o rozwód,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 listopada 2013 r.,

- 1) odrzuca skargę w części dotyczącej wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 lipca 2010 r., sygn. akt VI C [...],**
- 2) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania w części dotyczącej wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 maja 2011 r., sygn. akt VI ACa [...],**
- 3) zasądza od G.G. na rzecz A.G. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

G.G. zarzucił wyrokowi Sądu Apelacyjnego z dnia 24 maja 2011 r., oddalającemu jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 8 lipca 2010 r., oraz wymienionemu wyrokowi Sądu Okręgowego - orzekającemu rozwiązanie jego małżeństwa z A.G. z jego winy, powierzającemu wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnimi dziećmi obojgu rodzicom z ustaleniem miejsca pobytu dzieci w każdorazowym miejscu zamieszkania matki, ustalającemu kontakty ojca z dziećmi oraz zasądzającego alimenty od G.G. na rzecz dzieci i byłej żony – naruszenie art. 321 § 1 i art. 378 § 1 k.p.c., art. 32 Konstytucji oraz art. 6 i 13 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Ponadto, w myśl art. 424¹ § 2 k.p.c., w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, można także żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu pierwszej lub drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie wyroku w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych.

2. W sprawie w odniesieniu do zaskarżonego pierwszoinstancyjnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 8 lipca 2010 r. brak podstaw do stwierdzenia wyjątkowego wypadku, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c., ponieważ wyrok ten został zaskarżony apelacją. Z tego względu skarga w części dotyczącej wyroku Sądu Okręgowego podlegała odrzuceniu na podstawie 424⁸ § 2 k.p.c.

3. W odniesieniu do drugiego z zaskarżonych wyroków, czyli wyroku Sądu Apelacyjnego, należało uwzględnić, że zarówno w piśmiennictwie, jak orzecznictwie

(por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CNP 27/08, LEX nr 457829), przyjmuje się, że niezgodność orzeczenia z prawem, uzasadniająca odpowiedzialność odszkodowawczą, ma charakter kwalifikowany i zachodzi tylko wtedy, gdy orzeczenie zostało wydane na skutek rażąco błędnej wykładni prawa lub rażąco niewłaściwego zastosowania prawa, tj. uchybień odnoszących się do regulacji prawnych istotnych i nieuzasadniających odmiennych ocen. W szczególności nie stanowi takiego uchybienia opowiedzenie się przez sąd za jedną z możliwych interpretacji przepisów prawa. Przeciwny pogląd zagrażałby takim wartościom, jak: stabilność obrotu prawnego, swoboda sądu w ocenie materiału dowodowego i stosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r., III CNP 42/08, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., I CNP 121/08).

Według art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Skargę uważa się za oczywiście bezzasadną, gdy z jej treści, bez głębszej analizy wynika, że nie może być uwzględniona.

Twierdzenia skarżącego o naruszeniu przez Sąd Apelacyjny przy wydaniu wyroku z dnia 24 maja 2011 r. art. 321 § 1 i art. 378 § 1 k.p.c., art. 32 Konstytucji oraz art. 6 i 13 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności nie zawierają argumentów, które pozwalałyby - wstępnie oceniając - zasadnie wnioskować, iż objęty skargą wyrok Sądu Apelacyjnego jest dotknięty kwalifikowaną sprzecznością z prawem w przedstawionym wyżej znaczeniu.

W konsekwencji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania w części odnoszącej się do wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 24 maja 2011 r.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi Sąd Najwyższy rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108, art. 398²¹ i 424¹² k.p.c. oraz § 7 ust. 1 pkt 7 i § 13 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461).

aw

jw